

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **T. T. N.**, nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
bytem;

zastoupen JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou,
sídlem Wenzigova 5, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-1047/ZA-ZA11-HA08-2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-1047/ZA-ZA11-HA08-2017, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nepřipustnost byla shledána v neuvedení nových

skutečností ze strany žalobce, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

2. Žalobce namítá, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěných důkazů, na základě toho nesprávně zjistil a posoudil skutkový stav a vydal rozhodnutí, které žalobce považuje za nesprávné. Žalovaný konstatoval, že žalobce měl již v první žádosti uvést, že trpí epilepsií, pokud tuto skutečnost považoval za závažnou. Tato skutečnost se podle žalovaného netýká změny situace v zemi původu žalobce. S tím žalobce nesouhlasí a odkazuje na zprávu Human Rights Watch pro rok 2017, dle které nejsou ve Vietnamu dodržována politická a základní lidská práva a disidenti jsou tvrdě postihováni veřejnou mocí, přičemž občané, kteří se snažili získat v zahraničí azyl, mohou být šikanováni nebo uvězněni dle trestního zákoníku. Podle žalobce skutečnost, že trpí epilepsií, zakládá právo na posouzení, zda by bylo možné žalobci udělit azyl z humanitárních důvodů. Žalovaný přitom v odůvodnění rozhodnutí vůbec neuvedl, zda se možností udělit žalobci humanitární azyl zabýval, a to ve vztahu k onemocnění žalobce a jeho rodinným poměrům. Žalobce poukazuje na to, že na území ČR má manželku, dceru narozenou v roce 2017 a rodiče, manželka je výkonem povolání vázána na území ČR. V zemi původu již žalobce nemá zázemí.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě po rekapitulaci dosavadního řízení uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu s příslušnými právními předpisy, rozhodnutí považuje žalovaný za zákonné a správné. Žalovaný zohlednil veškeré zjištěné zkušenosti a opatřil si potřebné podklady. Žalobci byla dána možnost, aby se s podklady seznámil a vyjádřil se k nim. Této možnosti žalobce využil a uvedl, že důvody žádosti jsou stejné jako ty, které uvedl v původním řízení. V ČR má celou rodinu, ve Vietnamu by byl osamocen. Trpí epilepsií, která je však ve stavu, že žalobce nebere žádné léky a nijak se neléčí. Povinností žalobce bylo uvést podstatné změny okolností ve vztahu k pronásledování či hrozby vážné újmy, to však žalobce neučinil. K onemocnění žalobce žalovaný doplnil, že to, že jím trpí, bylo žalobci známo po celou dobu předchozího řízení, nijak se s onemocněním navíc neléčí. Žalovaný došel k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly být azylově relevantní.
4. Žalobce v replice ze dne 10. 5. 2018 uvedl, že z důvodu dlouhodobého pobytu v zahraničí mu ve vlasti hrozí perzekuce ze strany státních orgánů. Zprávami o zemi původu žalobce je prokázáno, že ve Vietnamu hrozí oponentům režimu tvrdý postih. Žalobce dále upřesnil, že aktuálně finančně zabezpečuje rodinu on, neboť manželka nyní nemůže pracovat. Obdobné platí i vůči jeho rodičům. Pokud by si chtěl obnovit pobytový status z Vietnamu, bylo by to pro žalobce v podstatě nemožné, a to z důvodu nefunkčního systému visapoint. Žalobce je přesvědčen, že jsou u něj dány důvody zvláštního zřetele hodné a měl by mu proto být udělen azyl z humanitárních důvodů.
5. V doplnění ze dne 20. 4. 2020 žalobce uvedl, že s manželkou očekávají přibližně za měsíc narození dalšího dítěte.
6. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
7. Žalobce podal dne 16. 12. 2017 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany vidí žalobce ve skutečnosti, že v ČR má celou rodinu, konkrétně manželku, dceru a rodiče. Manželka podniká a žalobce jí pomáhá, žijí ve

společné domácnosti, spolu též vychovávají dceru. Ve Vietnamu žalobce nemá žádné zázemí.

8. Dále bylo zjištěno, že žalobce podal 26. 4. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že žádá z důvodu, že ve Vietnamu se hodně zadlužil a má obavy z věřitelů, nemá tam ani žádné zázemí, celá jeho rodina žije v ČR. Žalobci rozhodnutím ze dne 15. 8. 2016, č. j. OAM-415/ZA-ZA11-HA10-2016 žalovaný mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Žalobce proti tomu brojil žalobou, která však byla Krajským soudem v Hradci Králové zamítnuta rozhodnutím č. j. 29 Az 39/2016-36 ze dne 21. 8. 2017. Následně byla ve věci podána kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 6 Azs 295/2017-26 ze dne 1. 11. 2017 odmítl pro nepřijatelnost.
9. V původní žádosti uvedl žalobce totožné důvody jako v žádosti nyní přezkoumávané, tedy touhu žít i nadále v ČR se svou rodinou, přičemž do Vietnamu se nechce vracet z důvodu neexistence tamního zázemí. Dne 5. 2. 2018 do protokolu uvedl, že důvody, které uvádí, jsou stejné jako ty z předchozího řízení. Zároveň uvedl, že má epilepsii, tu má ale již dlouhodobě a nijak se s ní neléčí.
10. Dne 7. 2. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřipustnost žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Uvedl, že žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl nové skutečnosti, které by odůvodňovaly opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obavy z návratu. K tvrzenému onemocnění žalovaný konstatoval, že tímto onemocněním trpí žalobce od dětství a nijak se s ním neléčí, pouze vinou žalobce nebylo předmětem zkoumání v původním řízení. Žalovaný též uvedl, že se tato skutečnost vůbec netýká situace v zemi původu, z žádných skutečností pak neplyne, že by žalobce měl mít ve vlasti jakékoli problémy, že by mohl být pronásledován.
11. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl při jednání na návrh žalobce. Při jednání právní zástupkyně žalobce poukázala na tristní situaci rodiny, kdy se žalobci narodila v roce 2020 dcera, a nyní je tak živitelem již čtyřčlenné rodiny. Opětovně zmínila absenci zázemí v zemi původu, potíže rodiny vzhledem k dřívějšímu úmrtí jednoho z dětí, zdravotní stav žalobce, a dále problémy týkající se obecně možnosti cestování způsobené pandemií Covid-19, kdy doplnila, že z důvodu, že má žalobce zakázán pobyt v ČR na 3 roky, je otázkou, kdy by se v případě vycestování mohl do ČR opět vrátit.
13. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
14. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1“*
15. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*

16. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“
17. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: „*Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.*“
18. Soud úvodem konstatuje, že neshledal pochybení v postupu žalovaného, jehož rozhodnutí považuje za zákonné a přezkoumatelné. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil a přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě své závěry odůvodnil. Pro rozhodnutí si opatřil dostatečné podklady, přičemž se jednalo jednak o výpověď žalobce, a dále o informace o bezpečnostní situaci ve Vietnamu převážně z roku z roku 2017 od renomovaných organizací zabývajících se dodržováním lidských práv ve světě, o jejichž odborné úrovni nelze mít pochyb, jejichž výčet žalovaný uvedl na straně dvě napadeného rozhodnutí.
19. Institut opakované žádosti představuje možnost opětovného meritorního posouzení žádosti, avšak pouze v odůvodněných případech. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti.*“
20. Předpokladem přípustnosti opakované žádosti je, že se musí objevit relevantní nové skutečnosti nebo zjištění, nebo musí žadatel takové skutečnosti uvést. Zákon o azylu stanovuje v § 11a odst. 1 pro tyto nové skutečnosti dvě podmínky, které musí být splněny. Jednak se musí jednat o takovou skutečnost, která bez zavinění cizince nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení, a dále se musí jednat o skutečnost, která svědčí o tom, že by cizinec mohl být ve vlasti pronásledován dle § 12 zákona o azylu nebo že by mu tam mohla hrozit vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Pokud cizinec uvede skutečnosti, které uvedené podmínky nesplňují, nebude se jednat o skutečnosti, které by odůvodňovaly opětovné meritorní posouzení žádosti, která bude v takovém případě vyhodnocena jako nepřípustná.
21. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005–86: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přiřitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je na cizinci, aby uvedl relevantní nové skutečnosti. Jestliže takové

skutečnosti cizinec neuvede, nebo vědomě uvede zcela totožné skutečnosti, jako uváděl v původní žádosti, musí mu být zřejmé, že jeho opakovaná žádost je nepřipustná a řízení o ní bude zastaveno.

22. Žalobce v předchozí žádosti uváděl jako důvod pro udělení azylu skutečnost, že se ve Vietnamu značně zadlužil a má v případě návratu obavy z věřitelů. Poukazoval rovněž na to, že ve Vietnamu nemá žádné zázemí, v ČR žije s manželkou, se kterou čeká dítě. V řízení o nyní posuzované žádosti žalobce uvedl, že žádá z důvodu, že v ČR má celou rodinu, konkrétně manželku, dítě a rodiče, s manželkou žijí ve společné domácnosti a starají se o dceru. Potvrdil také, že skutečnosti, které uvádí jako důvod své žádosti, jsou totožné, jako byly ty v předcházejícím řízení, nově bylo zjištěno, že žalobce má epilepsii, trvá však již od dětství a žalobce se s ní nijak neléčí.
23. Rozdílem oproti dřívější žádosti je, že manželka žalobce již není těhotná, neboť se jim s žalobcem v roce 2017 již narodilo dítě. V roce 2020 doložil žalobce narození dalšího dítěte. Tato změna rodinné situace měla vliv na obchodní činnost jeho manželky, která nyní nemůže pracovat a je odkázána na finanční zajištění od žalobce. Uvedené skutečnosti, včetně tvrzení, že žalobce má v ČR též rodiče, které rovněž finančně podporuje, však nelze podřadit pod § 12 ani § 14a zákona o azylu. Je zde sice změna v tom, že se žalobci v mezidobí narodily dvě dcery, avšak již v předchozím řízení bylo známo, že je manželka gravidní. Žalovaný proto správně konstatoval, že se, pokud jde o rodinné poměry žalobce, nejedná o novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné meritorní posouzení žádosti.
24. Taktéž nově zjištěná informace o tom, že žalobce trpí epilepsií, nebyla žalovaným správně shledána jako nová skutečnost, která by mohla založit přípustnost jeho žádosti. Jakkoli tato skutečnost sice nebyla předmětem zkoumání v řízení o předchozí žádosti, nebylo tomu tak pouze z důvodů na straně žalobce, který ji dříve vůbec neuvedl, ačkoli mu byla nepochybně známa, tedy daný stav byl zapříčiněn jeho zaviněním. Druhá podmínka předpokládaná zákonem o azylu je rovněž nesplněna, neboť nelze předpokládat, že by žalobce na základě této skutečnosti měl být ve vlasti pronásledován nebo že by mu mohla ve vlasti hrozit vážná újma.
25. Žalobce k tomu dodal, že dle Human Rights Watch pro rok 2017 nejsou ve Vietnamu dodržována politická a základní lidská práva a disidenti jsou tvrdě postihováni veřejnou mocí, přičemž občané, kteří se snažili získat v zahraničí azyl, mohou být šikanováni nebo uvězněni. Zde však soud neshledává s onemocněním žalobce souvislost. Aktuální stav onemocnění žalobce není dle zjištěných informací takový, že by žalobce měl zásadně ohrožovat. Žalobce sám uvedl, že epilepsií trpí od dětství, avšak nijak se s ní nyní neléčí, nebere žádné léky, nevyžaduje žádnou speciální léčbu apod., nebylo zjištěno, že by žalobci vycestováním v tomto směru hrozila jakákoli újma, tím méně újma dle § 14a zákona o azylu.
26. Podle žalobce skutečnost, že trpí epilepsií, zakládá právo na posouzení, zda by bylo možné žalobci udělit azyl z humanitárních důvodů. Žalovaný přitom v odůvodnění rozhodnutí podle něj vůbec neuvedl, zda se možností udělit žalobci humanitární azyl zabýval, a to ve vztahu k onemocnění žalobce a jeho rodinným poměrům, kdy žalobce má na území ČR rodinu, která zde žije více než 10 let. Soud se s touto námitkou žalobce neztotožňuje. Posouzení důvodů, pro které by žalobci bylo možné udělit azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, bylo předmětem zkoumání v žalobcově první žádosti. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: „*Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se,*

zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“ V napadeném rozhodnutí se proto žalovaný správně takovou možností vůbec nezabýval. Pokud žalovaný namítá, že mu měl být udělen humanitární azyl, měl tak činit v předchozím řízení, kdy bylo o jeho žádosti meritorně rozhodováno, nebo měl uvést důvody, které by mohly odůvodnit její opětovný přezkum. V rámci správního řízení žalobce neuvedl žádné relevantní nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud posoudil opakovanou žádost žalobce jako nepřípustnou a řízení proto zastavil.

27. Pro úplnost soud uvádí, že ani tvrzení o tom, že nově je to žalobce, kdo finančně zabezpečuje rodinu, ani námitky ohledně nefunkčnosti systému visapoint, nejsou skutečnostmi odpovídající požadavkům dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Uvedené námitky žalobce navíc uplatnil opožděně, a to až ve své replice ze dne 10. 5. 2018. Přitom jak vyplývá z § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s., rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby. Soud přesto podotýká, že jakkoli je nepochybně situace žalobce značně komplikovaná, ani jeho nucené vycestování a případné problémy související s tvrzeným zákazem pobytu na území ČR spočívající v obtížném návratu do ČR či problémy s vyřízením pobytového oprávnění nejsou důvody odpovídající § 11a odst. 1 zákona o azylu. Nelze zaměňovat příčiny a důsledky, přičemž udělení mezinárodní ochrany není prostředkem nápravy zániku pobytového oprávnění. Pokud by natalita jako taková byla azylovým důvodem, azylový systém by se stal neudržitelným.
28. Z jednání žalobce je zjevná snaha o legalizaci pobytu v ČR. K tomu však neslouží zákon o azylu, nýbrž je třeba postupovat podle předpisů cizineckého práva. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí.
29. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. září 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce